

Sygn. akt V.2 Ka 239/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: sędzia SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Mariusza Klekotki Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Raciborzu

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2019 r.

sprawy: **A. R. /R./,**

syna B. i L.,

ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 i 3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 8 lutego 2019r. sygn. akt II K 941/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sędzia Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 239/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 8 lutego 2019 r. uznał A. R. za winnego tego, że w dniu 2 października 2018 roku w miejscowości K. przy ul. (...) przywłaszczył powierzone mu wraz z wynajmowanym samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 6MK3 rzeczy: radio (...) marki P. wraz z anteną, koło zapasowe wraz z oponą marki N., gaśnicę samochodową, trójkąt ostrzegawczy, apteczkę samochodową oraz perfum marki ADIDAS o łącznej wartości 875 zł, czym działał na szkodę P. W., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, czym wyczerpał

znamiona występku z art. 284 2 kk w zw. z art. 284 3 kk i za to na podstawie art. 284 3 kk Sąd wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10.10.2018 r. godzina 8.00 do dnia 10.10.2018 r. godz. 9.53.

Na podstawie art. 46 1 kk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego P. W. kwotę 525 zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

Nadto Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci wydatków w wysokości 70 zł i obciążył go opłatą w kwocie 60 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony zaskarżając wyrok w całości zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się kradzieży koła zapasowego, gaśnicy, CB Radia (...) ,trójkąta ostrzegawczego, apteczki samochodowej z wyposażeniem oraz perfum A. (...). Oskarżony podnosił również zarzut, że leczył się psychiatrycznie i stwierdzono u niego schizofrenię paranoidalną na dowód czego dołączył stosowne zaświadczenia lekarskie. W oparciu o tak postawione zarzuty oskarżony wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Odnośnie zarzutu, że sąd I instancji nie przebadał oskarżonego na okoliczność jego choroby psychicznej, sąd odwoławczy dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów oraz biegłego psychologa na okoliczność czy oskarżony w czasie popełniania zarzucanego mu czynu miał zniesioną czy ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem z przyczyn przewidzianych w art. 31§1 i § 2 kk. Biegli sądowi po zapoznaniu się z materiałami akt sprawy oraz przebadaniu oskarżonego w wydanej opinii.117-125 akt stwierdzili jednoznacznie, że poczytalność oskarżonego zarówno tempore criminis, jak i tempore procedendi nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Stan psychiczny oskarżonego zarówno aktualny jak i w czasie postępowania przed sądem I instancji biegli określili jako dobry, mógł wówczas brać udział w postępowaniu karnym i prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny. Odnośnie zarzutu drugiego tj. błędu w ustaleniach faktycznych, taki zarzut byłby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Oskarżony dopiero w apelacji zmienił swoje wcześniejsze wyjaśnienia twierdząc, że nie przywłaszczył sobie przedmiotowych rzeczy, a odnośnie radia (...) pożyczył go i zapomniał oddać. Będąc przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym k.15- 16 oskarżony przyznał się do zaboru z samochodu F. (...) radia (...), koła zapasowego wraz z oponą marki N., gaśnicy samochodowej, trójkąta ostrzegawczego samochodowego, apteczki samochodowej, perfum marki A.. Z zeznań świadka P. W. wynika jednoznacznie, że to oskarżony wypożyczył od niego samochód na okres dwóch tygodni. Po odzyskaniu samochodu pokrzywdzony stwierdził brak rzeczy w samochodzie przywłaszczonych przez oskarżonego. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu opisanego przyjętego przez sąd I instancji. Ponieważ apelacja oskarżonego skierowana jest co do całości orzeczenia, obowiązkiem Sądu Okręgowego jest również sprawdzenie, czy wymierzona oskarżonemu kara nie jest rażąco surowa. Wymierzona oskarżonemu kara 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 284 § 3 kk nie jest rażąco niewspółmiernie surowa, biorąc pod uwagę, że oskarżony był już pięciokrotnie karany, w tym czterokrotnie na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Wszystkie skazania dotyczą przestępstw przeciwko mieniu, w tym również z art. 284 § 2 kk. Jak słusznie

zauważył sąd I instancji nie było możliwości warunkowego zawieszenia oskarżonemu orzeczonej kary pozbawienia wolności z uwagi na fakt, że był już wcześniej karany na kary pozbawienia wolności, a prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego jest negatywna. W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Przy wymiarze kary sąd rejonowy miał na uwadze zarówno przesłanki negatywne jak i pozytywne dotyczące oskarżonego. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji oskarżonego, nie podzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. zwrot kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym w stosownej wysokości, O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk.